

skjutningsgevär af 1860 års modell, eller den s. k. Wredeska modellen, till det antal som af statens tillgång på sådana gevär medgifves.

Stockholm den 27 Januari 1879.

A. W. Wigardt.

N:o 35.

Af Herr A. Rosenquist: Om ändring eller tillägg i Kongl. förordningarne den 20 Januari 1865 och den 28 November 1873 angående frejdebetyg, som af presterskapet meddelas.

Återfall i brott är för vissa fall i strafflagen belagdt med svårare ansvarspåföljd än för brottets begående första resan och, enligt Kongl. brefvet den 13 och Svea Hofrätts universal den 31 Oktober 1820, tillkommer det ransakningsdomaren, bland annat, att söka upplysning om den tilltalades föregående lefnadsomständigheter, hvartill i främsta rummet måste anses höra att få utredt, huruvida han förut varit för brott dömd och straffad. Detta kan i många fall, derest han vill fördölja rätta förhållandet, icke ske annorledes än genom bevis från presterskapet. Det är ock i Kongl. brefvet den 11 Juli 1753 stadgadt, att kronobetjeningen, så snart någon för begånget brott gripes, skall uttaga prestbevis, hurudan den brottsliges kunskap i kristendomen är, samt huru hans lefverne och förhållande varit, hvilket bevis bör, då den brottslige för rätta ställes, hos domaren ingifvas och sedermera ransakningen åtfölja; och på det presterskapet i nämnda afseende må ega visshet, är genom Kongl. förordningen den 4 Maj 1855 föreskrifvet, att förteckningar å personer, som blifvit för gröfre brott dömda, skola af domare upprättas för att komma till presterskapets kännedom.

Men efter det i Kongl. Förordningen den 20 Januari 1865 förklarats, att i de fall, då, enligt särskilda författningar, det är presterskapet anbefaldt att med-

dela betyg om personers frejd, dermed endast förstås intyg, huruvida den ifrågasvarande personen, vid den tid, då frejdebetyg meddelas, är i följd af domstols utslag, deri ändring ej skett, förlustig medborgerligt förtroende för alltid eller på viss tid, har möjligheten att såsom förut vinna *fullständig och säker kännedom*, huruvida en för brott anklagad förut undergått bestraffning, som kan föranleda till strängare ansvar för den senare förbrytelsen, gått förlorad; hvartill kommer stadgandet i Kongl. förordningen den 28 November 1873, att vid utfärdande af frejdebetyg för personer, hvilka före 1865 års början blifvit för brott dömda, må presterskapet icke för annan än den, hvilken är dömd ärelös eller förklarad aldrig vara vittnesbar, göra anteckning om brottet sedan tio år förflutit från den tid, då ådömda bestraffningen, enligt hvad känt är, i öfrigt blifvit till fullo verkställd.

Om exempelvis, en person, som blifvit straffad för första resan stöld, men upplefvat den tid att han återvunnit medborgerligt förtroende, ställes för rätta och öfvertygas att hafva föröfvat olofligt tillgrepp af penningar eller gods, om ock till mindre värde än 15 kronor; så bör han lagligen straffas för andra resan stöld; men kan det icke upplysas, att han förut gjort sig saker till första resan stöld, så stannar påföljden för det senare tillgreppet vid snatteri-bot. Är personen främmande och okänd och tillstår han icke frivilligt sin förra brottslighet, så saknas numera medel att derom vinna upplysning och den anklagade kan komma att med några kronors böter försona ett brott, som lagligen bort ådraga honom längre eller kortare tids straffarbete.

På grund af det sålunda anförda får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta den ändring eller det tillägg i Kongl. förordningen den 20 Januari 1865 och den 28 November 1873, att, utan hinder af desamma det skall åligga presterskapet att, då i embets- eller tjänsteväg, frejdebevis äskas angående för brott tilltalad person, i betyget anteckna om denne förut undergått bestraffning för brott, med uppgift i så fall å brottets art, straffet därför, domstolen som ådömt straffet och tiden när dess utslag meddelats.

Stockholm den 24 Januari 1879.

A. Rosenquist.